

KUTSAL EMANETLER'İN SIRRI

KAYIP SIR

TİKLAS

ÇELİK HİLAL GÜNÜKLERİ

OKAY TİRYAKİOĞLU

I. BÖLÜM
KARA MUCİZE

I

*Gördüğünden korkmak, görmediğinden
korkmaktan daha büyük korkaklıktır.
Gerçek korkunun ne olduğunu
bilsen korkmaya korkarsın.*

Fuzuli (Rind ile Zahid)

Magosa - Venedik Kıbrıs'ı / 4 Nisan 1515

Sabahın mavi alacası. Güneş doğmak üzere. Şehrin tek ana-caddesi olan Jacques de Molay'ı rahat adımlarla aşan beş adama dikkat eden kimse olmuyor. Her günlük saatlerinde ayaklanmış sıradan balıkçılara benziyorlar çünkü. Gözlerinde tuz, yosun, balık ve işliklerden yükselen is kokusunun yoğunlaştırdığı gündelik sıkıntılar ve tanıdık bir keder kımıldanıyor.

Kaba pamuklu kıyafetleri üstlerinden dökülüyor. Deri çizmelerinin alt ve burun kısımları kim bilir ne zamandır böyle parçalanmış halde. Ada varsıllarının burun kıvrıp yanlarından geçmeye dahi tahammül edemedikleri Rum balıkçılar bunlar. Ter ve rom kokuyorlar. Fakat diğer denizcilerin aksine, alçak, yağlı bir dumanın örttüğü, çekiç sesleriyle yankılanan kıyadaki depolara değil, iç kaleye doğru yürüyor bu adamlar.

Telaşsızlar. Yürüdükleri kalenin yer yer yosunlu, kararmış duvarları kadar sert görünüyorlar. Tepenin yamaçlarındaki demir atölyelerinden, tersaneye indirilecek demir tekne aksamını taşıyan işçilerden birkaçı olmalı bunlar. Emin olmak zor olsa da, sabahın bu uykulu saatinde kimsenin umurunda değiller. Hatta az önce yanlarından geçen küçük bir Venedik devriyesinin uykulu askerlerinden hiçbiri başlarını çevirip bakmadı onlara.

İnce deniz kumu serpilmiş parke taşların üzerinde, hışırdayan ayak seslerini dinleyerek yürüyorlar. Kızarmış domuz eti ve balık çorbası kokuyor şimdi hava. Daracık, tekinsiz yan sokaklara açılan ana caddenin iki yanı, denizcilerin müdavimleri olduğu loş meyhaneler ve kiralık odalarının önüne mavi çaput asılmış evlerle dolu. Bu erken saate rağmen kadın kahkahaları, zil sesleri ve kadeh şingirtuları işitilebiliyor.

Tapınak Şövalyeleri'nin, ahşap ikinci kat duvarları kurumuş kan renginde haç işaretiyle belirlenmiş konutları hariç, diğer yapıların tamamına beyaz kireç vurulmuş. St. Jean Şövalyeleri ve adada belirgin bir dinî hâkimiyetleri bulunan Katolik tarikatı Dominikenlerin evlerinin önlerinde ise mensubiyetlerini simgeleyen flamalar var. Bu durum onlara tam dokunulmazlık sağlıyor.

Bu cadde üzerinde şehrin en büyük hanı bulunuyor: Kuzey Adaları Hanı. Senatonun yeni denizcilik kanunundan sonra, o kadar büyük miktarda Venedikli girişimci Kıbrıs'a akın etti ki, hanın sınırlı imkânları, bunca mühim ve zengin adamı ağırlamaya yetmiyor. Sadece şarap ve kadın ihtiyacı için Yunanistan ve Venedik'in kadim toprak sahipleri, olanca güçlerini seferber etmiş durumda. Günden güne fakirleşen Adriyatik ve Ege'nin şehir devletleri, kaz gelecek yerden tavuğu esirgemekte kararlı görünüyor.

Küçük grup, birkaç alacakaranlık ara sokağa sapıyor ve adeta bir görünmezlik perdesiyle kuşatılmış halde iç kaleye doğru ilerlemeye devam ediyor. Ancak yamaca tırmanan ara yollardan birine yeni girmişlerken, hemen yanlarından geçtikleri, ahırdan bozma, penceresiz, kiralık bir koğuştan, sarhoş bir İtalyan fırlıyor. Şaşılacak kadar iri kemikli, gençten, tıknaz bir adam bu. Elinde, namlusu paslı koca bir kasap bıçağı var. Kabzayı kavrayan parmaklarının eklemeleri bembeyaz kesilmiş. Bacaklarını saran deriden pantolonunun ve kaba kumaştan dar ceketinin üstü kustumuk lekeleriyle kaplı. Boynunda, Papalığın armasını taşıyan, gümüş zincirli bir madalyon asılı. Tipik bir Latin tüccarı, ama İtalyan olduğunu, siperliği dar ve tüylü şapkası ele veriyor.

Beş kişilik grubun lideri, bu gayet dehşetli manzaradan irkilmiyor bile. İnce uzun bedeni, hafifçe eğri sırtının izin verdiği ölçüde dimdik. Üstelik tavırlarının aksettirdiği güç ve hâkimiyet o denli keskin ki saldırgan bunu daha ilk anda fark ederek duraksıyor.

Grup lideri, adamlarının aksine bir adım dahi gerilemeden dikiliyor İtalyan'ın karşısında. Yılların tecrübesiyle, adamın uzlaşmaya çalışmadan önce saldıracağını anlamış durumda. Yanılmıyor. İtalyan, dilinde bir savaş narasıyla atılıyor.

Genç adam gövdesini, beli sabit olduğu halde hafifçe geriye esnetirken, bıçağın erişim hızını ve açısını hesaplıyor. Bir göz açıp kapamadan daha kısa sürede oluyor bunlar. Saldırgan İtalyan, kıl payı boşa çıkan hamlesinin ardından, hasmının küçük bir çelmesiyle dengesini yitirip dizlerinin üstüne kapaklanıyor. Tüylü şapkası uçup gidiyor başından. Canının yandığı belli. Fakat bıçağını düşürmeden debelenerek ayağa kalkmayı başarıyor ve ağız dolusu küfürler savuruyor. Düşmanı yine tepkisiz. İstese, az önceki üstünlüğünü değerlendirip bir karşı

saldırıya geçebilirdi, ama nedense tenezzül etmedi. Bu durum İtalyan'ı enikonu kudurtuyor.

Bıçağını tekrar doğrultuyor. Partal balıkçı kıyafetlerine rağmen olağanüstü bir dikkat ve soğukkanlılığa sahip rakibinin kolay lokma olmadığını anladığı kesin. Şimdi daha da büyük bir tereddüt içinde İtalyan. Yine de Őansını zorlamakta kararlı, "Paranız denizci," diyor, "yoksa gizlice etrafınızı sarmıő adamlarım, her birinizin bağırsaklarını dökmeğe üzere hazırlar."

Ötekiler hiçbir Şey söylemiyorlar. Reisleri konuşmadan konuşmazlar genelde. Ölümçül saldırının muhatabı olan yirmi dokuz yaőındaki genç liderleri, umursamaz bir tavırla Őöyle bir bakınıyor etrafına. "Ben kimseyi göremiyorum," diyor sonra sakince.

"Sen öyle san!" diye haykırıyor İtalyan. Öfke ve telaşla titreyen dudaklarının arasından tükürükler sağılıyor. Bu adamların hallerinde bir tuhaflık olduğu ortada. Muhtemelen balıkçı falan da değiller. Öyle görünmeye çalıőan tehlikeli tipler. Kanun kaçağı olabilirler. Rum'dan ziyade Latin'e benziyorlar. Demir Haç örgütündenseler ya... Ama daha kötüőü de var. Türk istihbarat teőkilatı Çelik Hilal ajanları da olabilirler. İşte o zaman mahvolmuő demektir İtalyan. Yine de kalan gururuna tutunmaya çalıőarak diőlerini gıcırdatıyor.

Muhatabı ise aynı kayıtsızlıkla omuz silkerek tekrar soruyor:

"Nerede yardakçılarının bre Őopar?"

Saldırgan, üstünlüğünü yitirdiğini anlayan her zorba gibi tehdidin sınırlarını zorluyor:

"Şu yeni bileğiğim hançeri görüyor musun Rum? Ya da her neysen... Senin gibi nicelerinin kanını içtim ben bununla."

"Kısa kes!" diyor öteki, hükmetmeye alıőmıő, ürpertici bir sertlikle. "Elindeki hançer falan değil, adi bir et bıçağı, o kadar. Aslında seni öldürmekten büyük mutluluk duyardım. Sen ve

senin gibiler, yeryüzünde boşuna kalabalık yapıyorsunuz. Ama bu geceye zindandayken ulaşmak istemiyorum. Ne yapacaksan hemen şimdi yap. Fakat aklın varsa, o bıçağı bırakır gidersin, yoksa kemiklerini kırar, öyle bırakırım seni!”

Saldırmanın gözlerindeki tedirgin ifade, bu defa çaresiz bir öfkeyle yer değiştiriyor. Kalın adaleleri gösterişli bir şekilde kasılıyor. Tekrar saldırıyor, ancak bu kez daha dengeli ve dikkatli. Sıkleti çok daha düşük ama uzun boylu rakibi, süratle tek adımını geri atarak aradaki mesafeyi koruyor. Ardından, ilk anda etkisiz görünen, ancak kalçasından güç alan dümdüz bir tekmeyle rakibine mukabele ediyor. İtalyan, karnının üstüne alıyor darbeyi. Soluğunu yitiriveriyor o an. Olamaz... Kimse bu kadar hızlı olamaz.

Yeniden dizlerinin üzerine yıkıldığını hayretle fark ediyor adam. Can acısı peşi sıra geliyor. O kadar şiddetli bir ağrı yükseliyor ki göğsünden, düşünceleri, soluğu gibi tıkanıp kalıyor adeta. İnlüyor. Ciğerlerinden yükselen garip bir fokurtu işitiyor. Yine de rakibinin, eğer istese, o tekmeyle tam burnunun üzerine indirebileceğini korkuyla düşünmekten alıkoyamıyor kendini.

“Dur!” dercesine kaldırıyor tek elini İtalyan. Ara yollardan rıhtıma inen uykulu birkaç Latin işçinin etraflarında toplandığını görüyor o esnada. Onlardan destek bulacağına inanarak aman dileyeceğine, çatal çatal bir sesle kabarıyor yeniden. “Alçak Rumlar!” Kanlı bir tükürük savurup ayağa kalkıyor. “...Sizler bu adanın yüz karalarısınız... Sefaletteyiz diye inler, ama yine de defolup kendinize yeni bir yaşam alanı bulmazsınız. Tembel ve açgözlüsünüz... Serseri ve ayyaşsınız! Din kardeşleriniz İtalyanlara karşı gereksiz yere mesafelisiniz... Oysa biz bu adaya altın getiriyoruz, altın. Nankörler! Biz olmasak, kuzey Türkleri Osmanlılar ya da Güney Türkleri Memluklerin elinde helak olur giderdiniz. Ya Safeviler!.. Dua edin ki doğu Türklerinin, batı ve güney Türkleriyle aralarında mezhep fark-

ları var. Yoksa bugüne kadar kadınlarınız yeni bir Türk nesli daha doğurmuş olurdu!”

Etraflarında genişleyen kalabalık öfkeyle bir şeyler mırıldanıyor. “Din kardeşiymiş...” diye homurdanıyor biri yarı alaycı bir sesle. Omzuna doladığı balık ağı ve kamış oltalarla rıhtıma inen dev gibi bir Rum bu. Kirli sakalının karası, ağaran doğu ufkunun rengini solduruyor adeta. “Haçlı seferlerinde Katolik olmayanlara yaptıklarınızı unuttuk mu sanıyorsunuz? Yirmi beş yıldır bu adanın hâkimisiniz, Rumlara ıstırap ve gözyaşından başka ne verdiniz?”

Bir başkası, “Ayasofya’yı kirleten siz saygısız ve dinsiz Latinler değil miydiniz?” diye bağıyor, öfkeden titreyen bir sesle. “Kutsal Kilise’nin içine hayvanlarınızı sokup manastırlarındaki tertemiz rahibelerimizi kirletmediniz mi? Üstelik kullandığınız pek çoğunu, sonradan öldürme mertliğini bile göstermeden, tutup genelevlere sattınız. Koca bir İstanbul medeniyetini birkaç günde yerle bir eden vahşi Latinler, şimdi bizi kınıyor, öyle mi?!”

Bu bağırtılar, etraflarında toplananların sayısını; göz açıp kapayıncaya kadar öfkeli birkaç on kişiye çıkarıveriyor. İçlerinden birkaç Latin, itiraz etmeye kalkıyor. “Ağır olun bakalım!” diyor içlerinden biri, ancak Rumlar daha kalabalık. Sesleri korkuyla kesiliveriyor.

İtalyan inatçı. “Sizler de Latin kolonilerin zenginliklerini kıskanıp katliam üstüne katliam yaptınız!” diye haykırıyor. Yüzüne seher vaktinin mavimsi ışığı düşüyor bir an. Öfke ve korkuyla ısınmış bedeninden sası bir şarap kokusu yükseliyor. “1204 Latin İstilasası bir sebep değil, siz Rumların defalarca bozduğunuz anlaşmaların ve katlettiğiniz Latinlerin kaçınılmaz bir intikamıdır! Ne bekliyordunuz? Söyleyin, ne bekliyordunuz?”

Birileri, “Haydi oradan!” diye bağırarak adamı tekmelemeye kalkıyor. İtalyan, yüzünü hedefleyenlerden birini yakaladığı gibi önce kendine çekiyor, ardından da alışkın ellerle ayağını aksi istikamette kıvrıveriyor. Adamın ayak bileği, iç bulandıran bir çatırtıyla kırılıyor. Boş biri değil bu Latin. Rum, acıyla haykırarak yere yuvarlanırken devam ediyor İtalyan:

“Siz Grekler, Türklerin Anadolu ve Trakya’daki hâkimiyetlerini mutlulukla kabul ettiniz. Yeterince direnmediniz. İstanbul’daki sözde imparatorlarınız Türklerle, Hıristiyanlığa karşı açıktan işbirliği yaptı. Türk ilerleyişi sizin yüzünüzden önlenemez bir hal aldı. Hıristiyan kardeşlerinizin durumlarıyla asla... Evet, asla ilgilenmediniz. Türklerle kız alıp verdiniz ve yine Hıristiyanların aleyhine akrabalık bağları kurdunuz. Bu yüzden İsa ve Kutsal Anası size sırt çevirdi... Şimdi içinde yüzdüğünüz bu sefaletin sorumlusu yine sizlersiniz!”

“Haydi oradan,” diye bağıran biri, elindeki küçük taş parçasını fırlatıyor İtalyan’a. Taş, adamın alnından sekerek değdiği yeri kanatıyor. “Vatikan’daki sarhoş, İstanbul düşerken olan bitene sadece seyirci kaldı. Söz verdiği Haçlı ordularını toplamadı; bizi göz göre göre sattı. Doğu Kilisesi’ne duyduğu nefret sebep oldu gerçekte buna. Çünkü biz hiçbir zaman Katolik Kilisesi’ne ve baskılarına boyun eğmedik. Haçlı seferleri esnasında, yollarınızın üzerinde, Katolik olmayan tüm Hıristiyan mezheplerini kadın çocuk ayırmadan kılıçtan geçirdiniz. Neden? Kendi mezhebinizden olmayanlara duyduğunuz öfkeden değil miydi bu rezillikler? Bunlara seyirci kalan yine o sarhoş Papanızın ta kendisiydi! Bizi Türklerle işbirliğine mecbur eden sizdiniz! Tanrı ve Kutsal Anası biliyorlar ki onlar da bizi hakkıyla koruyup kayırdılar. Fener Kilisesi Türklerin sayesinde var...”

İtalyan, hırsla havaya savuruyor bıçak tutan elini:

“O halde neden çekip de Türklerin yanına gitmiyorsunuz? Venedik’in, Napoli’nin, Ceneviz’in kan kaybı sizi ilgilendirmiyor madem, neden buradasınız? Siz Ortodokslar biraz balık, biraz şarapla gününüzü gün etmekten başka ne bilirsiniz ki?.. Hıristiyan dünyası böyle parça parçaysa, bu tamamen sizin sorumluluğunuz köpekler... Sizi gidi şeytanın uşakları...”

Az önceki küçük grubun lideri konumundaki genç adam, bir şimşek hızıyla uzanıyor ve adeta ışıklar saçan bir tokat aşk ediyor İtalyan’ın yüzüne. Adamın elindeki bıçak uzaklara savruluyor. Dizlerinin bağı çözülüyor. Gözleri yukarı devrilirken bedeni de olduğu yere yıkılıyor.

Genç adam, sert yüzünde hükmeden bir ifadeyle kalabalığa dönüyor sonra. Temiz bir Rumcayla haykırıyor:

“Devriyeler gelmeden ayağı kırılan arkadaşınızı götürün buradan. Yakında hem bu şehirde, hem de tüm adada Latinlerin hâkimiyeti bitecek. Bu gerçekten daha fazla kaçamazlar. Size edilen hakaretleri işittiniz! Bu rezilin savurduğu hezeyanlar yalnızca onun fikirleri değil; Latinlerin, siz Doğu Hıristiyanlarına karşı gerçek duygularıdır!”

İzleyiciler onu alkışlamaya başlıyorlar. İçlerinden bazıları tezahürat bile yapıyor. Genç adam ve arkadaşlarının bu fırsatı kaçırmak istemedikleri anlaşılıyor. “Dün gece iç kalede ve sarayda büyük bir sefahat âlemi düzenledi Katolik sapkınları,” diye haykırıyor bu defa. “Ortodoksların kutsal ikonaları arasında fuhuş yapıldığını işittik. Sadık papazlarımızdan bu rezaletlere tanıklık edenler var. Buna daha ne kadar seyirci kalacaksınız?”

Şiddetlenen öfkeli uğultuya, birkaç dindar Ortodoks’un içli hıçkırıkları karışıyor.

“Beni takip ederseniz, onları gafil avlar, intikamımızı alır ve şeytanın bu şehirdeki hâkimiyetine son verebiliriz kardeşlerim!”

İlk başta şüpheyle duruluyor uğultular, ama hemen sonra ilgili sesler yükseliyor. Bu arada kalabalık tüm sokağı yukarıdan aşağıya doldurmuş durumda. Evlerin ikinci katlarından uzanmış ürkek ve şaşkın kadın başları görülüyor. Garnizon bu durumu haber almadan derhal harekete geçmek şart. Gerekli ivmeyi kazanamadan yerinde bastırılırsa eğer, bu kalabalığın zoru görür görmez dağılacağı ortada.

Genç adam devam ediyor:

“Dinleyin beni kardeşlerim! Latinler vahşidir, ama iyi savaşçı değildirlere. Sarayı ve Venedikli Baron’u ele geçirebilirsek, elimizde pazarlık için büyük bir güç olur. Bunu da silahlanmak ve şehri Türklerin hâkimiyetine devretmek için kullanabiliriz. İnanın bana, bu barbarlar değil, Türkler bizimle anlaşmaya bakacaklardır. Onların siyaseti böyledir. Tabiyet karşılığı, Magosa’da biz Rumlar hüküm sürebiliriz. Daha sonrasını Tanrı’dan başka kim bilebilir dostlarım?”

Kalabalık ellerindeki ağırları, oltaları ve gereksiz tüm denizcilik teçhizatını yerlere savurarak genç adama tezahüratlarını arttırıyorlar. “Magosa Patriği’nin onayını alalım!” diye bağıyor kalabalıktan biri. Boynundaki ikonayı vedd ile kavramış orta yaşlı bir adam bu.

“Patrik bu sabah tutuklandı,” diye karşılık veriyor küçük grubun içinden bir diğeri. Dikkatli bir göz, az önceki beş kişinin kalabalığın arasına ustalıkla dağıldığını görebilir. Ama o esnada bunu fark edebilecek kimse yok. “Tutuklandı ve iç kaledeki zindana atıldı. Bunu yapanlar doğrudan Venedikliler değil, adayı gizliden istila eden Papa’nın Demir Haç ajanlarıdır!”

Patriğin tutuklandığı iddiası, Rumların yüreklerini bunca zamandır gizliden kavurmuş o isyan ateşini süratle ve geri

dönüşü imkânsız şekilde alevlendiriyor. Böyle gider de önü alınmazsa, bu başkaldırı korkunç bir yangına dönüşebilir. Grubun diğer adamları, ayrı ayrı köşelerden, coşkunun tavrılarıyla diğerlerini daha da kışkırtıyor. Dehşet verecek kadar kısa bir sürede, önceden hesap edilemez, ama güçlü bir bağ oluşuyor isyancıların ruhlarında.

Buldukları mevkinin emniyetinden şüphesi yok grup liderinin. Ancak o, yapısı itibarıyla her şeyden kuşkulandır. Vehim onun tabiatıdır zira. Önceden planladığı üzere, henüz on dakikalık uzaklıkta olmalı devriyeler. Adamları, kalabalığı şaşırtıcı bir ustalıkla peşlerine takıp kaleye doğru sürüklerken, o da eğilip az önce bayılttığı İtalyan'ı omuzlayıyor. Sonra tebessüm, teşekkür ve tevazuun nelere kadir olduğunu bilen tüm usta istihbaratçılar gibi kalabalığı, diğerlerinin peşinden gitmeye teşvik ediyor. Ardından omzundaki baygın saldırganla birlikte, yan sokaklardan birinde gözden kaybolmayı başarıyor.

II

Daha yirmi adım gitmeden, evlerden birinden çıkan akşamdan kalma bir Venedikli tüccar, bozuk bir Rumcayla sesleniyor:

“Hey denizci! Sen, sen!.. Omzundaki o sarhoş arkadaşını ve seni adamakıllı ayıltacak esaslı bir şeyler ister misin?”

Genç adam aldırmadan yoluna devam etmek istiyor, ancak ilerlemiş yaşına, koca göbeğine ve sarhoşluğuna karşın hâlâ güçlü ve çevik adam, bir hamlede yolunu kesiyor, “Bu gece buraya gelin,” diyor rom kokuları içinde bağıarak. “En iyi içki ve kadınlar burada. Şu gördüğün muazzam taverna el değiştiriyor pek yakında. Sizin gibi sadık müşterilere ihtiyacım var doğrusu. Hem bakın ne yapacağım genç dostum... Bu gece sen ve arkadaşın için bütün içkiler bedava! Ne dersin buna?”

“Buranın sahibi Sağır Niko benim eski bir dostumdur,” diyor, küçücük gözleri, yorgun omuzlarına ve hafif kambur sırtına karşın capcanlı görünen genç adam. Şimdi yüzünde olan bitene ayılmış bir ifade var.

“Demek Niko’yu tanıyorsun delikanlı...” İhtiyar, mübalağalı hareketlerle sarhoşluğunu kabartıyor. Etraflarından geçen birkaç kişi, hor gören gözlerle onlara bakıyor.

“Bunda bir tuhafılık yok,” diyor öteki, “yerli Rumların tamamı Niko’yu tanır.”

“Ah tabii, o iyi bir adam... Niko, dostlarını asla hayal kırıklığına uğratmaz.” Koca bir kahkaha patlatıyor ihtiyar. Sırtındaki kara deri ceketin iç kısmına atıyor elini. Uylukları bol pantolonun içindeki bacaklarının titrediğini görüyor genç adam ve vehimli yapısı gereği bir adım geriliyor. Süratle yayılan isyanın uğultusu, yanlarından geçenlerin dikkatlerini onlardan uzaklaştırıyor şimdi. Birden şiddetli öksürüklerle iki büklüm oluyor ihtiyar Venedikli.

“İyi misin?” diye soruyor delikanlı.

“İyiyim, iyiyim...” Bir an gencin ellerine sarılıyor ve usulca, “Şüpheleniyorlar... Demir Haç peşinizde... Doğu kanadı...” diye fisıldıyor. Delikanlının parmakları arasına bir kâğıt parçası sıkışıyor.

“Yaralısın!”

“Mühim değil. Demir Haç’ın işi. Deşifre oldum. İlk defa yaralanmıyorum, merak etme. Sen adamını içeri taşı. Orada, verdiğin rolü nasıl da başarıyla oynadığını gördüm. Saruhanlı Ahmet dedikleri bu olmalı...” Tekrar genç adamın koluna tutunarak, “Beni dinle Vehimi Orhun Çelebi,” diyor. “Verdiğim kâğıdı sakın kaybetme. Kalenin ve sarayın planları onun içinde. İsyancılar kapılara yüklendiği esnada, seni ve adamlarını sorunsuzca hedefine ulaştıracak.”

“İçeride tek başıma olacağım,” diyor Vehimi. “Sen, adamlarıma firarları için yardım edecek, toplanma noktasına ulaşmalarını sağlayacaksın. Onları bu kargaşanın içinde sahipsiz bırakamam!”

“Delilik bu,” diyor ihtiyar. “Senin gibi biri için bile.”

Vehimi Orhun Çelebi bir şey söylemiyor. Telaşla fısıldıyor öteki:

“Şimdi içeri girelim!”

“Alexius, sen Kıbrıslı meşhur Alexius Demetrius’sun.”

Adamın gözlerinden mutlu bir pırıltı geçiyor:

“Demek beni tanıdın delikanlı.”

“Senin, beni ve karındaşımı tanıdığın gibi,” diyor usulca Vehimi. Gözlerindeki zekâ pırıltıları, sabır ve anlayışla cilalanıyor bir an.

İhtiyar, can acısının boğuklaştırdığı bir sesle konuşuyor:

“Ben, Karatuğ Mehmet Balaban Çavuş zamanından beri Kıbrıs’taki istihbarattan sorumluyum delikanlı. Devletinize büyük hizmetlerim oldu. Bundan gurur duyuyorum.”

“Biliyorum, yorma kendini Alexius. Yaran ciddi mi?”

Yaşlı casus, söylediklerini duymamışçasına sözünü kesiyor Vehimi’nin. “Balaban Çavuş, vefatından evvel yazdığı bir mektupta senden bahsetmişti bana...” Başını inanmaz bir tavırla iki yana sallıyor ihtiyar. “Şu genç irisi Saruhanlı’yı tek bir tokadınla nasıl da bayılttın öyle... Böyle bir şeye görmeden inanamaz insan. Kuzey denizlerinin asırlık buzlarından yontmuşlar seni Vehimi... Öyle sakın, öyle tesirlisin... Düşmanım olmadığın için şanslıyım.”

“Aynı şeyler benim için de geçerli ihtiyar. Senden öğreneceğim çok şey var, lakin bu yakınlarda seni göstereceğimiz bir

hekim olmalı... Yoksa bile, sahra tıbbı nizamına göre yarayı geçici bir süre tımar edebilirim.”

Alexius, hanı işaret ediyor hafifçe:

“Şu anda önemli olan adamının ayılması ve isyanın sahipsiz kalmaması delikanlı! Haydi elini çabuk tut!”

“Seni almak için geleceğim Alexius...”

“Hayır,” diyor ihtiyar, anlayışlı ve kararlı bir ifadeyle gülümseyerek. “Yaşlı Alexius bugün, Demir Haçlı Luigi Savino ve adamlarına karşı son oyununu oynayacak. O esnada rahatsız edilmek istemiyorum.” Sonra ağır ağır, eski bir İtalyan şarkısı söyleyerek hanın kapısında gözden yitiyor. Ceketinin sağ yenisinden akan kanı fark ediyor Vehimi. Kara ve köpüklü. Akciğer yaralanması olduğunu anlıyor.

“Öyleyse fazla ömrü yok,” diye düşünüyor. “Onu yaralayanlar da bu yakınlarda olmalı. Ama yine de iyi idare etti durumu, tıpkı omzumdaki karındaşım Saruhanlı Ahmet gibi. Alexius ölürse, iyi bir cenazeyi hak ediyor.” Genç adam kafasına yazıyor bunu. Sonra ihtiyarın peşi sıra hanın kapısından içeri giriyor.

Kaleye çeyrek mil kala, isyancı grubun üzerinde bulunduğu yol, yabani katmerler, süsen, şebboy, aslanagzı ve mavi minelerin sınırladığı bir patika boyunca batıya kıvrılıyor. Bu yükseklikten kıyı boyunu ve hareketlenmeye başlamış limanı görebiliyorlar. İskelelerin berisindeki işliklerin pek çoğu, son on beş gün içinde Venedikli şirketlerin yazıhanelerine çevrilmiş durumda.

Ada çeyrek asrı aşkındır Memluk Devleti'nin metbu olarak Venedik hâkimiyetinde. Doğu Akdeniz ticaretini, Osmanlı aleyhine canlandırmakla görevli, vergi indirimi ve yüklüce teşvik alan İtalyan asiller ve tüccarlar, yeni hayatlarına pek heves-

liler. Aralarında bir grup Yahudi işadımı da var. Demir Haç ajanlarının koruması altındayken hiçbir şeyden korkuları yok. Üstelik Türklerle aralarında, henüz adı konulmamış bir barış hüküm sürüyor.

Çelik Hilal'in ele geçirilen tüm ajanları ve içerideki işbirlikçileri, kollarına dokunulmadan Osmanlı ülkesine iade edilmişti. Venediklilerin bu olağandışı barışçı ve dostane tutumu, Kahire'den gelen aleni Memluk desteğiyle birleşince, uzunca bir süredir Şah İsmail ve Safevi sorunuyla başı fazlasıyla meşgul olan Osmanlı Devleti'nin suskunluğunu da büyütüyordu. Ta ki bugüne kadar...

Denizden nemli bir sabah rüzgârı esiyor. Yeşermeye başlamış limon ve karabiber ağaçlarının keskin rayihaları, soğuk meltemin nemiyle yapışıyor üzerlerine. Ama grup daha da kalabalıklaşarak ilerlemeyi sürdürüyor. Şu andan itibaren tehlike içindeler, çünkü demir atölyelerine uzanan, girişi ağır at arabaları için arduvaz ve çakıl döşenmiş yol gerilerinde kaldı. Artık niyetlerini gizleyemezler. Çelik Hilal ajanları, adamları sessiz olmaları için ikaz ediyorlar. Zira üzerinde buldukları tek yol, iç kalenin girişinde sona erecek ve oraya ulaşana kadar mümkün olduğunca gürültüsüz ilerlemek zorundalar.

Vehimi ve Saruhanlı aralarına henüz katılmamış olsalar da, öncü Çelik Hilal grubunun tecrübeli ve kaygısız görüntüsü, sayıları anbean artan güçlü kuvvetli Rum denizcilere cesaret veriyor. Bir hamlede Venediklileri bastıracaklarından ve kaleyi ele geçirebileceklerinden emin gibiler artık.

“Bunun için sessiz olmamız şart!” diyor şimdi başlarını çeken, etine sıkı bir delikanlı. İsmi Çakır Hamdi. Yirmi dört yaşında. O da hemen yanındaki yoldaşı Aksaraylı Hayri gibi, Vehimi Orhun Çelebi'nin eski dostlarından. Teşkilata giriş sınavlarını birlikte verdiği yetenekli ve cesur gençlerden biri.

Sonraki dönemde Karatuglardan, Çelik Hilal'e dönüşen örgütün Vehimi'yle birlikte kurucularından. Diğer üç genç ise Vehimi Orhun Çelebi'nin çömezlerinden, Ordulu Selahaddin, Kadırgalı Ali ve Ramazanoglu Hasan.

III

Çok geçmeden isyancılara yetişen Vehimi Orhun Çelebi ve saldırgan İtalyan rolünü başarıyla oynayan Saruhanlı Ahmet, tebdil kıyafetler içindeki küçük Türk birliğinin başında olduğu kalabalığa katılıyorlar. Hilalilerin gözleri, yeniden en önde ilerleyen kara kuru ve hafifçe kambur reislerinde. Onunsa kimse-den çekinir bir hali yok. Kaleye çeyrek mil kala artık kimseye sessiz olmalarını da işaret etmiyor. İsyancıların gitgide artan uğultusu işlerine yarayacak artık. Yeni ve hızlı katılımlar için ayaklanmanın görünür bir hal alması şart.

Daha dün gece, "Madem geldiğimizden kuşkuluyorlar, o halde ilk yapmamız gereken şüpheli görünmemek," demişti adamlarına Vehimi. "Ancak isyan olgunlaştığı andan itibaren rahat davranacağız yiğitler! Tehlikenin kıyısından dolaşmak adamı olduğundan şüpheli yapar!"

Diğerleri onun emirlerini asla sorgulamazlar. Eğitimlerinin temelidir bu. Her durumda reislerine kayıtsız, şartsız itaat Hilalilerinin şiarıdır. Yalnızca elde edilecek neticeye odaklı yaşamaları, başarıyı genelde çok yakınlarında tutar.

"Yahu önce müthiş bir tekme, sonra da tokat. Canıma okudun be Reis!" diyor Saruhanlı Ahmet, yüzünü ovalayarak yürürken. Öksürdükçe dudaklarından kan sızıyor. Ama eğitimlerde bu sopaların çok daha beterini yemişliği var Vehimi'den. Bir defasında, ceza olarak sabaha kadar çamurlu arazide itmek

zorunda kaldığı yüklü bir at arabası yüzünden, iki gün boyunca kan tükürdüğünü nasıl unutabilir...

Sırıtmaya benzer, sakil bir ifade beliriyor Vehimi'nin kara yüzünde:

“Sen de az daha bıçağınla gözümü çıkaracaktın Ahmet dost. Bir an gerçekten de işimi bitirmeye niyetlendiğini sandım. Osmanlı neferi olmak kolay değil. Seçtiğimiz yolda bize rahatlık vaat eden olmadı.”

Saruhanlı, ciddi ifadesini bozmuyor. “O güzel yüzüne, küçük bir yara iziyle renk katmak istedim Reis.” Sonra kumandanına duyduğu belirgin bir hayranlıkla ekliyor: “Ama hakkını teslim etmeliyim, hiçbirimiz seninle baş edebilecek güçte ve yetenekte değiliz. Sen emret yeter ki, yüz binlik düşman ordusunun tam ortasına atılırız. Şimdi bile, şu kaleyi tek başıma ele geçirebilecekmiş gibi hissediyorum kendimi.”

Vehimi, bu defa her zamanki gibi duygusuz ifadesiyle bakıyor yoldaşına:

“Kendinizi tehlikeye atmayacaksınız. Kalabalığı bir müddet kapının önünde oyalayın yeter. İçeri girmeyi başarırlarsa ne âlâ. Baktınız olmuyor derhal kaybolun ve toplanma noktasına gelin.”

“Seni tek başına kalenin içine yollamak fikri ne benim ne de diğer Hilalilerin hoşuna gidiyor Reis.”

“Siz yalnızca üzerinize düşeni yapın Ahmet.” Bir an o çarpık sırıtma yeniden beliriyor yüzünde, “Hem bir daha yakışıklılığımıza laf edecek olursan, tekmemi bu defa burnunun üzerine indiririm bilmiş ol!”

Saruhanlı gülüyor:

“O an bunu düşünmedim değil doğrusu.”

Artık muazzam bir kalabalığın önünde yürümeyi sürdürüyorlar. İçlerindeki silahlı adam sayısı da küçümsenmeyecek kadar artmış durumda.

Vehimi Orhun Çelebi dahil, tüm Hilalilerin yorgun ama sert ifadeli yüzleri, daima kayış gibi sert ve kuru görünüyor. Zannedildiklerinden çok daha genç olduklarına delalet ediyor aslında bu durum. Gece gündüz çetin tabiat şartları altında, ağır görevlerle boğuşmaktan kaynaklanan bu katılık yalnızca tenlerinde değil, her hallerinde. Meşinleşmiş derilerinin altında su ve yağ kalmadığı belli. O yüzden bedenlerini kaplayan adaleler her an damar damar kabarmış halde. En hoş sözleri bile acı bu adamların, neşeleri ciğere batan ok gibi; ama en ilginç, asla umutsuzluk nedir bilmemeleri.

Avuçlarındaki tuzlu çatlaklar da suratları kadar ürkütücü. Daha da korkunç olanı, her an, her kılığa girebilip kendilerini kalabalıkların içinde başarıyla gizleyebilmeleri. Aslında deneyimli bir bakışın derhal kimliklerini teşhis edebileceği adamlar bunlar. Ama tecrübeleri onlara, insanların çoğunun yalnızca görmek istediklerini görebildiklerini öğreteli epey olmuş.

Bir karavela tarafından adanın yedi mil açığında, Akdeniz'in serin sularına bırakılmalarının üzerinden iki gün geçmiş durumda. Üzerlerinde yalnızca tebdil kıyafetleri ve birer küçük kamaları olduğu halde, gece boyunca aralıksız yüzerek kıyıya ulaşmaları sanki asırlar evvel yaşanmış.

Karanlığın ve dalgalı suların içinde ağır ama güçlü kulaçlarla yüzerken, beş adamının içinden en genci, henüz on dokuzundaki Ordulu Selahaddin'in korkudan ağladığını işitmişti Vehimi. İşte o zaman, Yavuz Sultan Selim Han'ın, şehzadelik yıllarından beri hafızasına nakşettiği o muhteşem divanın nice yaldızlı parçasından birini okumaya başlamıştı:

*Ben asi isem benden rahmetini esirgeme,
çünkü kimse suçsuzluk iddia edemez*

*Adalet ikliminde bana sen yol göster,
senin aşkının yolunda yürüyen bir yolcuyum.*

*Günahımdan o derece mahcubum ki bazen döktüğüm kanlı
gözyaşlarıyla,
yüzümü yıldızlı bir şafak gibi kızıla boyuyorum.*

*Ah ettiğim zaman yanan gönlümden yükselen duman, gözü-
mün önünde bir perde oluyor.*

Defter-i Amalime benzeyen bu yüzü karalık, bana kâfidir.

*Senden başka bir şey beklemem, Selimi'yi affet,
çünkü sen onun Allah'ısın!*

Gözyaşları süratle dinen Selahaddin'in dalgalarla alçalıp yük-
selen silüetine bakarak, "Üzerimizde Padişah duası ve nazarı
oldukça, her türlü korkudan eminiz Allah'ın izniyle oğul," diye
eklemiştii Vehimi. Denizin soğuk yüzeyi üzerinde yakamozla-
nan yıldızların akisleri içinde eriyorlardı sanki.

"Hele benimle birlikte salavat getir yoldaşım, zira Hazreti
Peygamber'in ruhaniyeti, kendini ananlarla birlikte, 'Alla-
hümme salli âlâ seyyidina Muhammedin ve âlâ ali seyyidina
Muhammed...'"

IV

Anbean artan peşlerindeki kalabalık, kaledeki birkaç ayık
nöbetçinin telaşla kampanaları çalmalarına sebep olurken,
adımlarını kontrollü bir şekilde hızlandırıyor Vehimi Orhun
Çelebi. Diğerleri de ona uyuyor. Aslında süratle koşmak, ana
kapıya ve barbatalara doğru dışbükey bir şekil alan kumtaşın-